

פרק ראשון – שבועות שתיים

משנה

1 משנה זו מבארת ארבעה דינים שיש בהם שני פרטים הכתובים
2 במפורש בתורה, ושני פרטים שהם מדאורייתא אך אינם כתובים
3 במפורש אלא נלמדים מפסוק. לאחר מכן המשנה דנה באופני
4 הכפרה של אדם שנכנס לבית המקדש בשוגג כשהוא טמא, או
5 שאכל קדשים בשוגג כשהוא טמא. כמו כן מבארת המשנה את
6 אופני הכפרה כשעבר עבירה זו במזיד, וכן כשעבר עבירות
7 נוספות: **שבועות** – שבועת ביטוי, שהעובר עליה בשוגג חייב קרבן
8 עולה ויורד, **שתיים** **שָׁחַן אֲרִבָּע** – שני אופנים נכתבו במפורש
9 בתורה, ושני אופנים דרשו חכמים מפסוק. שני האופנים שנכתבו
10 במפורש הם כשנשבע על להבא, האחד, כשנשבע לחיוב, כגון
11 שנשבע לאכול, והשני, כשנשבע לשלילה, כגון כשנשבע שלא
12 לאכול. ונכתבו בפסוק 'או נָפֵשׁ כִּי תִשָּׁבַע לְבִטָּא בְּשָׁפְתַי לְהִרַע
13 או לְהִיטִיב' (ויקרא ה ד), 'להרע' היינו כל שבועה שהיא לשלילה,
14 ו'להיטיב' היינו כל שבועה שהיא לחיוב. וחכמים דרשו שני
15 אופנים נוספים כשנשבע על העבר, האחד כשנשבע לחיוב, כגון
16 שנשבע שאכל, והשני כשנשבע לשלילה, כגון שנשבע שלא אכל.
17 בארבעה אופנים אלו אם עבר בשוגג על שבועתו וכשנשבע על
18 להבא, או שנשבע בשוגג על שקר וכשנשבע על העבר, חייב
19 קרבן עולה ויורד.
20 המשנה מביאה דין שנכתב בתורה בסמוך לדין שבועת ביטוי, וגם
21 בו יש 'שתיים שהן ארבע': **דיעות** **הַפּוֹמָאָה** – חיובי קרבן עולה
22 ויורד לאדם שנטמא ונכנס בשוגג למקדש או אכל קדשים, **שתיים**
23 **שָׁחַן אֲרִבָּע** – שני אופני העלם נכתבו במפורש בתורה, ושני אופנים
24 דרשו חכמים מפסוק. שני האופנים שנכתבו במפורש הם
25 כשנעלמה ממנו הידיעה שהוא טמא, האופן האחד שנכנס
26 למקדש בהעלם זה, והשני שאכל קדשים בהעלם זה, ונכתבו
27 בפסוק 'וְנִעְלַם מִמֶּנּוּ וְהוּא טָמֵא' (שם ה ב), שמשמעותו שנתעלמה
28 ממנו הטומאה. וחכמים דרשו שני אופנים נוספים של העלם,
29 האחד שזכר שהוא טמא אך לא ידע שהוא נכנס למקדש, והשני
30 שלא ידע שהוא אוכל קדשים. בארבעה אופנים אלו חייב קרבן
31 עולה ויורד.
32 אגב שהביאה המשנה שני דינים שיש בהם 'שתיים שהן ארבע',
33 מביאה המשנה שני דינים נוספים שיש בהם 'שתיים שהן ארבע':
34 **יצאות השָׁבֶת** – הוצאות מרשות לרשות האסורות בשבת מן
35 התורה, הם **שתיים** **שָׁחַן אֲרִבָּע** – שני אופני הוצאה נלמדים מפסוק
36 ודן אבות, ושני אופנים הוסיפו חכמים מסבתם ודן תולדות.
37 האופנים הנלמדים מפסוק הם, כשאדם מוציא מרשות היחיד
38 לרשות הרבים, ושני אופנים בדבר, האחד, העומד ברשות הרבים
39 והושיט ידו לרשות היחיד ונטל חפץ והוציאו לחוץ, והשני,
40 כשעומד ברשות היחיד ונטל חפץ והניחו ברשות הרבים. שני
41 אופנים אלו נלמדים מן הפסוק 'וַיֵּצֵא מֹשֶׁה וַיַּעֲבִירוּ קוֹל בְּמִחְנֶה
42 לֵאמֹר אִישׁ וְאִשָּׁה אֵל יַעֲשׂוּ עוֹד מְלֶאכָה לְתִרְמֹת הַקֹּדֶשׁ וַיִּכְלָא
43 הָעָם מִמֶּהֱבִיא' (שמות לו א), ופירשו חכמים (שבת צא), שמשנה רבינו ציוה
44 שבני ישראל לא יביאו תרומות נוספות לבניית המשכן, מפני
45 שביטוי של אדם הוא רשות היחיד ואילו משה היה במחנה לוי

46 שהוא רשות הרבים, הרי שאסור בשבת להוציא חפץ מרשות
47 היחיד לרשות הרבים. וחכמים הוסיפו מסברא שאף הכנסה
48 מרשות הרבים לרשות היחיד אסורה מן התורה והיא תולדה של
49 הוצאה, ואף בזה יש שני אופנים, האחד, העומד ברשות היחיד
50 ומושיט ידו לרשות הרבים ונטל משם חפץ ומכניס לרשות היחיד,
51 והשני, כשעומד ברשות הרבים ונטל חפץ ומניחו ברשות היחיד.
52 דין נוסף שיש בו 'שנים שהם ארבעה': **מִרְאֵת נְנִיעִים**, שהמצורע
53 שיש לו נגע מאותם מראות בבשרו נטמא וצריך להביא קרבן
54 לטהרתו, **שָׁנִים שָׁחַן אֲרִבָּעָה** – שני מראות נכתבו במפורש בתורה,
55 ושני מראות דרשו חכמים מפסוק. שני המראות הכתובים
56 במפורש הם 'שאת' שהוא מראה הנראה כצמר לבן, ו'בהרת'
57 שהוא מראה לבן ביותר כשלג, ונכתבו בפסוק 'אָדָם כִּי יִהְיֶה בְּעוֹר
58 בְּשָׁרוֹ שָׂאת או סִפְחָת או בְּהֶרֶת' (ויקרא יג ב). וחכמים דרשו מפסוק
59 זה שיש שני מראות נוספים שהם תולדות של שאת ובהרת.
60 תולדת השאת נראית כקרום ביצה, ותולדת הבהרת נראית כסיד
61 ההיכל בבית המקדש.
62 המשנה מבארת אלו קרבנות מכפרים על 'ידיעות הטומאה'
63 שנשנו לעיל: **את** – על טומאת מקדש וקדשיו **שָׁשִׁשׁ בַּה יִדְּעָה**
64 **בְּתַחֲלָה**, כלומר שקודם שנכנס למקדש או אכל קדשים ידע שהוא
65 טמא. **ויש בה יִדְּעָה בְּסוּף**, שאחר שנכנס למקדש או אכל קדשים
66 נודע לו שנכנס או אכל כשהוא טמא, **ויש בה הָעֵלֶם בְּיָנִיתִים**, שבין
67 הידיעה שבתחילה ובין הידיעה שבסוף היה העלם, כלומר שכחה
68 ואו העלם טומאה או העלם מקדשו, **הָרִי וְהַיִּב** **כְּקָרְבַּן עוֹלָה**
69 **וְיִזְרֵד**.
70 ואם **יש בה יִדְּעָה בְּתַחֲלָה**, שקודם שנכנס למקדש או אכל קדשים
71 ידע שהוא טמא. **וְאִין בַּה יִדְּעָה בְּסוּף**, שגם אחר שנכנס למקדש
72 או אכל קדשים לא נזכר שהוא טמא, **שְׁעִיר הַנִּעְשָׂה בְּיָנִים** ביום
73 הכיפורים, והוא השעיר שעלה בגורל לה', **יוֹם הַכִּפּוּרִים** עצמו,
74 תולדה להגן עליו מן היסורים, **עַד שְׁנוּעָה** **לֹא** שנכנס למקדש או אכל
75 קדשים בטומאה, **וַיָּבִיא בְּעוֹלָה וַיִּזְרֵד**.
76 ואם **אִין בַּה יִדְּעָה בְּתַחֲלָה**, שקודם שנכנס למקדש או אכל קדשים
77 לא ידע שהוא טמא, **אֲכָל יֵשׁ בַּה יִדְּעָה בְּסוּף**, שאחר שנכנס
78 למקדש או אכל קדשים נודע לו שהוא טמא. **שְׁעִיר הַנִּעְשָׂה בַּחוּץ**
79 ביום הכיפורים, והוא שעיר עזים של מוסף יום הכיפורים הקרב
80 במזבח החיצון, **וְיוֹם הַכִּפּוּרִים** עצמו, **מִכֶּכֶּר, שְׁנָאֲמַר** (במדבר כט יא)
81 'שְׁעִיר עִזִּים אֶחָד חֲטָאת מִכֶּכֶּר חֲטָאת הַכִּפּוּרִים', ושעיר עזים אחד
82 הוא שעיר הנעשה בחוץ, ו'חטאת הכפורים' היא השעיר הנעשה
83 בפנים, וממה שהקישוה התורה את שני השעירים, אנו למדים שעל
84 **מֶה שְׁשִׁעִיר וְהַ מִכֶּכֶּר, שְׁעִיר וְהַ מִכֶּכֶּר, מֶה הַשְּׁעִיר הַפְּנִימִי אִין מִכֶּכֶּר**
85 – אין תולה להגן מן היסורים **אֵלָּא** **עַל דְּכָר שִׁשִּׁשׁ בַּה יִדְּעָה**, היינו
86 ידיעה בתחילה, **אֵף הַשְּׁעִיר הַחִיצוֹן אִין מִכֶּכֶּר אֵלָּא** **עַל דְּכָר שִׁשִּׁשׁ בַּה יִדְּעָה**, והיינו ידיעה בסוף.
87 **וְעַל טוֹמֵאת מִקְדָּשׁ וקִדְשֵׁי שְׁאִין בַּה יִדְּעָה לֹא בְּתַחֲלָה וְלֹא בְּסוּף,**
88 **שְׁעִירֵי חֲטָאת שִׁמְקִרִיבִים בְּכָל שְׁלֹשַׁת הָרְגָלִים וְשְׁעִירֵי חֲטָאת**
89 **שִׁמְקִרִיבִים בְּרֹאשֵׁי הַיָּדִים מִכֶּכֶּרִין, דְּכָרִי רַבִּי יְהוּדָה.**
90 דעה החולקת: **רַבִּי שְׁמַעוֹן אֹמֵר,** **שְׁעִירֵי הָרְגָלִים אֵכָּן מִכֶּכֶּרִין** על
91 טומאה שאין בה ידיעה לא בתחילה ולא בסוף, **אֲכָל לֹא שְׁעִירֵי**
92 **רֹאשֵׁי הַיָּדִים, וְעַל מֶה שְׁעִירֵי רֹאשֵׁי הַיָּדִים מִכֶּכֶּרִין,**
93

מצנינו בעניין הדם, שעם היותו אדם, שהוא עניין הגבורה, הרי עלי־דווקא הוא עיקר החיות, כמו שכתוב כי הדם הוא הנפש. ממאמר שבת פרשת וישלח ה'תשכ"ח

במזיד, וכן את הקרבן המכפר על עבירות נוספות: וְעַל יָדוֹן מִזְמָתָא
מִקְדָּשׁ וְקִדְשֵׁיו – אִם נִכְנַס לְמִקְדָּשׁ בְּמִזֵּיד כִּשְׁהוּא טָמֵא, או אֲכַל
קִדְשִׁים בְּמִזֵּיד כִּשְׁהוּא טָמֵא, וְלֹא הִתְרוּ בו קוֹדֶם שֶׁנִּכְנַס או אֲכַל,
שְׁעִיר הַנִּעֲשָׂה בַּיּוֹם הַכִּיפּוּרִים, וְהוּא הַשְּׁעִיר שֶׁעָלָה בְּגוֹרֵל
לָהּ, וְיוֹם הַכִּפּוּרִים עֲצֻמוֹ, מִכִּפְּרִין.
עַל שְׂאֵר עֲבִירוֹת שֶׁבַחְתָּהּ, הַקְּלוֹת וְהַחֲמִירוֹת – בֵּין אֵם הֵן קְלוֹת וּבֵין
אֵם הֵן חֲמִירוֹת, הַיְּדוֹנוֹת וְהַשְּׁנָנוֹת – בֵּין אֵם עֶבֶר עֲלִיהֶן בְּמִזֵּיד, וּבֵין
אֵם עֶבֶר עַל סֵפֶק עֲבִירָה בְּשׁוּגָג וְהוּא חַיִּיב לְהִבְיֵא קֶרֶבֶן אֲשֶׁם תְּלוּי,
הַיְּדוּעַ וְלֹא הַיְּדוּעַ – וְאוֹתָן עֲבִירוֹת שֶׁשְּׂאֵן בְּשׁוּגָג, בֵּין אֵם נֹדַע לוֹ
קוֹדֶם יוֹם הַכִּיפּוּרִים שֶׁעֶבֶר עַל סֵפֶק עֲבִירָה וּבֵין אֵם לֹא נֹדַע לוֹ.
וּמִבֵּאֵר הַמִּשְׁנָה, מִהֵן עֲבִירוֹת קְלוֹת, אֵם עֶבֶר עַל גֵּשֶׁה וְלֹא תַעֲשֶׂה.
וּמִהֵן עֲבִירוֹת חֲמִירוֹת, אֵם עֶבֶר עַל בְּרִיתוֹת – עֲבִירוֹת שְׁחִיבִים
עֲלֵיהֶן כֶּתֶר וְעֲבִירוֹת שְׁחִיבִים עֲלֵיהֶן מִיתוֹת בֵּית דִּין, עַל כָּל אֱלוֹ
שְׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח לְעֹזָאֵל בְּיוֹם הַכִּיפּוּרִים מִכִּפֵּר, אִפְּלוֹ אֵם לֹא חוֹר
בְּתִשְׁבּוּבָה, וְאֵם הִיא חַיִּיב אֲשֶׁם תְּלוּי וְעֶבֶר עֲלֵיו יוֹם הַכִּיפּוּרִים, נִפְטָר
מִלְּהִבְיֵאוֹ.
הַמִּשְׁנָה מִבֵּאֵר שֶׁהַכֹּהֲנִים מִתְּכַפְּרִים בְּקֶרְבָּנוֹת אֲחֵרִים, וְנִחְלָקוּ
בְּזֶה הַתְּנָאִים: אֶחָד יִשְׂרָאֵלִים וְאֶחָד בְּהֵמָּה וְאֶחָד בְּהֵן מִשּׁוֹת וְכוּן – כֹּהֵן
גָּדוֹל שֶׁנִּמְשַׁח בְּשֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה מִתְּכַפְּרִים בְּשְׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח עַל
שָׂר עֲבִירוֹת, כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּרַר בְּמִשְׁנָה לְעִיל. וְכֵן הַחִילּוּק בֵּין
יִשְׂרָאֵלִים לְבְּהֵמָּה וּלְבְּהֵן מִשּׁוֹת, אֵלֶּא שֶׁכָּל מֶה שֶׁהַשְּׁעִיר הַפְּנִימִי
מִכִּפֵּר עַל יִשְׂרָאֵלִים, הֵינּוּ לַהֲגֵן מִן הַיְּסוּרִים עַל טוֹמְאוֹת מִקְדָּשׁ
וְקִדְשֵׁיו שִׁישׁ בִּה יִדְעָה בְּתַחֲלִילָהּ וְאֵין בִּה יִדְעָה בְּסוֹף, וְכִפְּרָה עַל
זֶדֶן טוֹמְאוֹת מִקְדָּשׁ וְקִדְשֵׁיו, עַל הַכֹּהֲנִים אֵין הַשְּׁעִיר הַפְּנִימִי מִכִּפֵּר
אַלּא הֵפֶר הַשְּׁנִי שֶׁמִּקְרִיב הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל בְּיוֹם הַכִּיפּוּרִים, שֶׁהִפָּר
מִכִּפֵּר עַל הַכֹּהֲנִים עַל מִזְמָתָא מִקְדָּשׁ וְקִדְשֵׁיו, שֶׁאֵם הִיְתָה בְּטוֹמְאוֹתָם
יִדְעָה בְּתַחֲלִילָהּ וְלֹא הִיְתָה יִדְעָה בְּסוֹף, הֵפֶר תּוֹלַה לַהֲגֵן עֲלֵיהֶם מִן
הַיְּסוּרִים עַד שִׁיּוּדַע לָהֶם שְׁחֵטָאוֹ, וְאִם נִכְנַסוּ לְמִקְדָּשׁ או אֲכַלּוּ
קִדְשִׁים בְּטוֹמְאוֹת בְּמִזֵּיד, הֵפֶר מִכִּפֵּר עֲלֵיהֶם.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, בְּשֵׁם שֶׁתֵּנָּה קָמָא מוֹדָה שְׂדֵם הַשְּׁעִיר הַנִּעֲשָׂה
בַּיּוֹם הַכִּיפּוּרִים עַל יִשְׂרָאֵל עַל יְדֵי הַזֹּאֲתוֹ אֶף שֶׁאֵין עֲלֵיו וְדִידוֹ, כִּדְּרָם
הֵפֶר מִכִּפֵּר עַל הַכֹּהֲנִים עַל טוֹמְאוֹת מִקְדָּשׁ וְקִדְשֵׁיו לֹלָא הַיְּדִידוֹ, וְאִם
כֵּן עַל מֶה מִכִּפֵּר הַיְּדִידוֹ שֶׁהַכֹּהֵן גָּדוֹל מִתּוֹרָה עַל הֵפֶר, אֲלֵא יֵשׁ
לּוֹמַר בְּשֵׁם שְׂדִידוֹ שֶׁל הַכֹּהֵן גָּדוֹל מִתּוֹרָה עַל הַשְּׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח
מִכִּפֵּר עַל יִשְׂרָאֵל עַל שָׂר עֲבִירוֹת, כִּדְּרָם וְדִידוֹ שֶׁל הַכֹּהֵן גָּדוֹל
מִתּוֹרָה עַל הֵפֶר, מִכִּפֵּר עַל הַכֹּהֲנִים עַל שָׂר עֲבִירוֹת, וְלֹא
כְּדִבְרֵי רַבִּינָא קָמָא שֶׁבְּכִפְּרָת הַשְּׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח אֵין חִילּוּק בֵּין כֹּהֲנִים
לְיִשְׂרָאֵלִים.

גמרא

הַגְּמָרָא מִבֵּאֵר מִדּוּעַ מִסַּכְת שְׁבֻעוֹת אַחֲרֵי מִסַּכְת מִכּוֹת. שׁוֹאֵלָה
הַגְּמָרָא: מִכִּדְּרֵי תַנָּא מִסַּכְתוֹת סְלִיק – מֵאַחַר שֶׁהִתְנַא יֵצֵא כַּעַת
מִמִּסַּכְת מִכּוֹת, מֵאֵי שְׁנָא דְתַנִּי שְׁבֻעוֹת – מֶה הִטְעַם שְׁהוּא שׁוֹנָה
אַחֲרֵיהּ אֶת מִסַּכְת שְׁבֻעוֹת, שְׁהִי מִסַּכְת מִכּוֹת עֲנִינָה מִחוּיָבִי
מִלְּקוֹת וּמִדּוּעַ עֶבֶר הִתְנַא לְדוֹן בְּמַחוּיָבִי קֶרֶבֶן. מִשִּׁיבָה הַגְּמָרָא:
מִשּׁוֹם דְתַנִּי – שֶׁהִתְנַא שְׁנָה בְּסוֹף מִסַּכְת מִכּוֹת (כ) לְגַבִּי אִיסוּרִי
הִקְפַּת הָרָאשׁ וְהַשְׁחַתָּה הֲזִקָּה, שֶׁהִמְקִיף אֶת כָּל רָאשׁוֹ חַיִּיב עַל
הִקְפַּת הָרָאשׁ שְׁתֵּים – שְׁתֵּי מִלְּקוֹת (וּפְעֻמִּיִּם ל"ט מִלְּקוֹת), אַחַת
מִיָּבֵן וְאַחַת מִיָּבֵן – אַחַת עַל הַפֶּאֶה בְּצַד הָאֶחָד וְאַחַת עַל הַפֶּאֶה
שֶׁבְּצַד הַשְּׁנִי, מִפְּנֵי שֶׁנֶּאֱמָר (ויקרא יט כז) "לֹא תִקְפוּ פֶּאֶת רִאשְׁכֶּם",
וּמִשְׁמַעוֹת תִּיבַת 'פֶּאֶת' הִיא שְׁחִיבִי מִלְּקוֹת עַל כָּל פֶּאֶה בְּפָנֵי
עֲצָמָה. וְאִפְּלוֹ אֵם גִּילָח אֶת שְׁתֵּי הַפֶּאוֹת בְּבַת אַחַת, וְאִפְּלוֹ אֵם
הִתְרוּ בוּ רַק פֶּעַם אַחַת, חַיִּיב שְׁתֵּי מִלְּקוֹת, שֶׁכֵּן גִּילָח אֶת שְׁתֵּי
הַפֶּאוֹת עִם הַתְּרָאָה.

עַל הַהוּר – אָדָם טָהוֹר שְׂאֵכָל אֶת הַטָּמֵא – קִדְשִׁים טָמֵאִים.
דַּעַה שְׁלִישִׁית: רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר, כָּל הַשְּׁעִירִין שֶׁל הַמוֹסָפִין, דְּהֵינּוּ
שְׁעִיר הַנִּעֲשָׂה בְּחוּץ בְּיוֹם הַכִּיפּוּרִים, שְׁעִיר הָרְגִלִּים וְשְׁעִירֵי רָאשֵׁי
חֲדָשִׁים, כְּפָרְתָן שֶׁהֵן עַל מִזְמָתָא מִקְדָּשׁ וְקִדְשֵׁיו, וְהֵם מִכִּפְּרִים בֵּין
עַל טוֹמְאוֹת שֶׁאֵין בִּה יִדְעָה בְּתַחֲלִילָה וְיֵשׁ בִּה יִדְעָה בְּסוֹף, וּבֵין עַל
טוֹמְאוֹת שֶׁאֵין בִּה יִדְעָה לֹא בְּתַחֲלִילָה וְלֹא בְּסוֹף, וּבֵין עַל הַטָּהוֹר
שֶׁאֲכַל אֶת הַטָּמֵא, אֲבָל שְׁעִיר הַנִּעֲשָׂה בַּיּוֹם הַכִּיפּוּרִים אֵינוֹ
מִכִּפֵּר אֲלֵא עַל טוֹמְאוֹת מִקְדָּשׁ וְקִדְשֵׁיו שִׁישׁ בִּה יִדְעָה בְּתַחֲלִילָה
וְאֵין בִּה יִדְעָה בְּסוֹף.
הַמִּשְׁנָה חוֹזֶרֶת וּמִבְּיָאָה אֶת דְּבָרֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן, כְּדִי לְהִבְיֵא אֶת מֶה
שֶׁהִקְשׁוּ עַל דְּבָרָיו וְכֵן שֶׁתִּירֶץ: הֵיָּה רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, שְׁעִירֵי רָאשֵׁי
חֲדָשִׁים מִכִּפְּרִים עַל הַטָּהוֹר שְׂאֵכָל אֶת הַטָּמֵא, וְשְׁעִירֵי הַמוֹסָפִין שֶׁל
שֶׁלֶשׁ רְגִלִּים מִכִּפְּרִין עַל טוֹמְאוֹת מִקְדָּשׁ וְקִדְשֵׁיו שֶׁאֵין בִּה יִדְעָה לֹא
בְּתַחֲלִילָה וְלֹא בְּסוֹף, וְשְׁעִיר הַמוֹסָפִין שֶׁל יוֹם הַכִּיפּוּרִים הַנִּעֲשָׂה בְּחוּץ
מִכִּפֵּר עַל טוֹמְאוֹת מִקְדָּשׁ וְקִדְשֵׁיו שֶׁאֵין בִּה יִדְעָה בְּתַחֲלִילָה אֲבָל יֵשׁ
בִּה יִדְעָה בְּסוֹף. אֲמָרוּ לוֹ, מִהוּ שְׂאֵכְרָבוּ זֶה בְּזֶה – אֵם אֶחָד מִשְׁעִירִים
אֲלוֹ אֶבֶד, וְהִקְרִיבוּ שְׁעִיר אַחֵר בְּמִקְוָמוֹ, וְאַחֵר כֵּךְ נִמְצָא הַשְּׁעִיר
שֶׁאֲבָד, הָאֵם אִפְשָׁר לְהִקְרִיבוֹ בְּזִמְנָא אַחֵר, כְּגוֹן שְׁעִיר שֶׁהוּפֶרֶשׁ
לְמוֹסָף שֶׁל יוֹם הַכִּיפּוּרִים הָאֵם אִפְשָׁר לְהִקְרִיבוֹ לְמוֹסָף שֶׁל שֶׁלֶשׁ
רְגִלִּים אוֹ שֶׁל רָאשׁ חוֹדֶשׁ. אֲמָר לָהֶן רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְקָרְבוּ – אִפְשָׁר
לְהִקְרִיב בְּזִמְנָא אַחֵר אֶת הַשְּׁעִיר שֶׁאֲבָד. אֲמָרוּ לוֹ, הַזֹּאֲלִי וְאֵין כְּפָרְתָן
שֶׁהֵן – כִּיּוֹן שֶׁלִּשְׁטֶטֶק כָּל שְׁעִיר מִכִּפֵּר עַל אֹפֶן אַחֵר שֶׁל טוֹמְאוֹת
מִקְדָּשׁ וְקִדְשֵׁיו, הֵיָּאֵךְ קֶרֶבֶן זֶה בְּזֶה – אֵיךְ אִפְשָׁר לְהִקְרִיבֵם זֶה
בְּמִקְוָמוֹ זֶה, הֵלֵא כִּשְׁעִירֵי זֶה הוּפֶרֶשׁ, לְצוּרֵךְ כִּפְּרָה עַל עֲבִירָה
מִסּוּיֵמַת הוּפֶרֶשׁ. אֲמָר לָהֶם רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶף שֶׁכָּל אֶחָד מִן הַשְּׁעִירִים
מִכִּפֵּר עַל עֲבִירָה אַחֶרֶת, מִכָּל מִקְוָם בּוֹלָן בְּאֵין לְכַפֵּר עַל עֲבִירוֹת
מִעֵינָן אֶחָד שֶׁל מִזְמָתָא מִקְדָּשׁ וְקִדְשֵׁיו, וְלִכֵּן אִפְשָׁר לְכַפֵּר עַל
עֲבִירָה אַחַת עִם הַשְּׁעִיר שֶׁהוּפֶרֶשׁ לְצוּרֵךְ כִּפְּרָה שֶׁל עֲבִירָה אַחֶרֶת.
דַּעַה רַבִּיעִית: רַבִּי שְׁמַעוֹן בֵּן יְהוֹדָה אוֹמֵר מִשְׁמָו שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן,
שְׁעִירֵי הַמוֹסָפִין שֶׁל רָאשֵׁי חֲדָשִׁים מִכִּפְּרִין עַל הַטָּהוֹר שְׂאֵכָל אֶת
הַטָּמֵא, מוֹסִיף עֲלֵיהֶן שְׁעִירֵי הַמוֹסָפִין שֶׁל שֶׁלֶשׁ רְגִלִּים שְׂאֵכְרָבוּ גַם
עַל הַטָּהוֹר שְׂאֵכָל אֶת הַטָּמֵא, וְגַם עַל טוֹמְאוֹת מִקְדָּשׁ וְקִדְשֵׁיו שֶׁאֵין בִּה
יִדְעָה לֹא בְּתַחֲלִילָה וְלֹא בְּסוֹף, מוֹסִיף עֲלֵיהֶן שְׁעִיר מוֹסָף שֶׁל יוֹם
הַכִּיפּוּרִים הַנִּעֲשָׂה בְּחוּץ שֶׁהֵן מִכִּפְּרִין גַם עַל הַטָּהוֹר שְׂאֵכָל אֶת
הַטָּמֵא, וְגַם עַל טוֹמְאוֹת מִקְדָּשׁ וְקִדְשֵׁיו שֶׁאֵין בִּה יִדְעָה לֹא בְּתַחֲלִילָה
וְלֹא בְּסוֹף, וְגַם עַל טוֹמְאוֹת מִקְדָּשׁ וְקִדְשֵׁיו שֶׁאֵין בִּה יִדְעָה בְּתַחֲלִילָה
אֲבָל יֵשׁ בִּה יִדְעָה בְּסוֹף. אֲמָרוּ לוֹ, מִהוּ שְׂאֵכְרָבוּ זֶה בְּזֶה – אֵם אֶחָד
מִשְׁעִירִים אֲלוֹ אֶבֶד, וְהִקְרִיבוּ שְׁעִיר אַחֵר בְּמִקְוָמוֹ, וְאַחֵר כֵּךְ נִמְצָא
הַשְּׁעִיר שֶׁאֲבָד, הָאֵם אִפְשָׁר לְהִקְרִיבוֹ בְּזִמְנָא אַחֵר. אֲמָר לָהֶם רַבִּי
שְׁמַעוֹן בֵּן יְהוֹדָה, הֵן – כֵּן, אִפְשָׁר לְהִקְרִיבוֹ בְּזִמְנָא אַחֵר אֶת הַשְּׁעִיר
שֶׁאֲבָד. אֲמָרוּ לוֹ, אֵם כֵּן מוֹבֵן שִׁיְהִי – שִׁיְהִיָּה הַשְּׁעִיר הַנִּעֲשָׂה בְּחוּץ
שֶׁל יוֹם הַכִּיפּוּרִים קֶרֶבֶן רָאשֵׁי חֲדָשִׁים בְּמִקְוָם שְׁעִיר הַמוֹסָף שֶׁל
רָאשׁ חוֹדֶשׁ, כִּיּוֹן שֶׁהַשְּׁעִיר שֶׁל יוֹם הַכִּיפּוּרִים הוּפֶרֶשׁ כְּדִי לְכַפֵּר גַם
עַל הַעֲבִירָה שֶׁל טָהוֹר שֶׁאֲכַל אֶת הַטָּמֵא, שֶׁעַל זֶה בֵּא הַשְּׁעִיר שֶׁל
רָאשׁ חוֹדֶשׁ לְכַפֵּר. אֲבָל הֵיָּאֵךְ – אֵיךְ אִפְשָׁר לּוֹמַר שֶׁשְׁעִירֵי הַמוֹסָפִין
שֶׁל רָאשֵׁי חֲדָשִׁים יִהְיוּ קֶרֶבֶן בְּיוֹם הַכִּיפּוּרִים לְכַפֵּר כְּפָרָה שְׂאֵינָה
שְׁלָהּ, שְׁהִי שְׁעִיר הַמוֹסָף שֶׁל יוֹם הַכִּיפּוּרִים בֵּא לְכַפֵּר גַם עַל
טוֹמְאוֹת מִקְדָּשׁ וְקִדְשֵׁיו שֶׁאֵין בִּה יִדְעָה בְּתַחֲלִילָה וְיֵשׁ בִּה יִדְעָה
בְּסוֹף, וְשֶׁאֵין בִּה יִדְעָה לֹא בְּתַחֲלִילָה וְלֹא בְּסוֹף, וְאֵילוֹ שְׁעִיר שֶׁל
רָאשׁ חוֹדֶשׁ הוּפֶרֶשׁ לְכַפֵּר רַק עַל טָהוֹר שֶׁאֲכַל אֶת הַטָּמֵא. אֲמָר
לָהֶם רַבִּי שְׁמַעוֹן בֵּן יְהוֹדָה, אֶף שֶׁכָּל אֶחָד מִהַשְּׁעִירִים מִכִּפֵּר עַל
עֲבִירָה אַחֶרֶת, מִכָּל מִקְוָם בּוֹלָן בְּאֵין לְכַפֵּר עַל מִזְמָתָא מִקְדָּשׁ
וְקִדְשֵׁיו, וְלִכֵּן אִפְשָׁר לְכַפֵּר עַל עֲבִירָה אַחַת עִם הַשְּׁעִיר שֶׁהוּפֶרֶשׁ
לְצוּרֵךְ כִּפְּרָה שֶׁל עֲבִירָה אַחֶרֶת.
הַמִּשְׁנָה מִבֵּאֵר אֶת הַקֶּרֶבֶן הַמִּכִּפֵּר עַל טוֹמְאוֹת מִקְדָּשׁ וְקִדְשֵׁיו